

...על-פי הרגילות שהיתה אצל כו"כ חסידים, שהיו מחשיבים (מסבירים ומפרסמים) שיום הולדתם הוא - הפעם הראשונה שבאו לליובאוויטש אל הרבי, אצל כל רבי בזמן נשיאותו, ועד"ז בזמן נשיאותו של נשיא דורנו - אלה שבאו ל"ליובאוויטש שבליובאוויטש" של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר... {כ"ז אלול ה'תשנ"א}

עבודת ההתקשרות דראש השנה

ומיוחדות במהותן הראשון ושרשם.

וכמו כן בכל אחד ואחת מאתנו ההתקשרות עם נשיא וראש דורנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ - וכבר ביאר אשר ההתקשרות היא ע"י לימוד תורתו והליכה בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו - היא היא אשר תסייע בעבודת ימי ראש השנה והתקשרותם עם שאר ימות השנה.

ותהי' הצנור דרך בו יומשכו הכתיבה וחתימה טובה, בטוב הנראה והנגלה, בגשמיות וברוחניות - בימי ראש השנה ואח"כ בכל השנה כולה.

{אג"ק ח"ג ע' תסח}

הזכרת רבותינו נשיאנו בראש השנה

מבואר בדרושי חסידות דיוק הלשון "ראש השנה" (ועד"ז "ראש חודש") - שמלבד היותו תחלת השנה, הרי הוא גם "ראש השנה", להיותו כדוגמת ה"ראש" שבו כלול החיות דכל אברי הגוף, וממנו נמשך החיות לכל אברי הגוף כפי שהם במקומם, ולא רק המשכת החיות בלבד, כי אם להנהיגם כרצון הראש, ודוגמתו ב"ראש השנה" - שבו כלול החיות דכל ימי השנה, וממנו נמשכת השפעת החיות לכל השנה כולה, כולל - שהנהיגה במשך כל השנה כולה תהי' כפי שנקבע והוחלט ב"ראש השנה".

והנה, מהענינים המסייעים בעבודה בכלל, ובעבודת ההתקשרות דראש השנה עם שאר ימות השנה בפרט, היא - ההתקשרות עם ראש אלפי ישראל, שנשמתו היא בחי' ראש ומוחין לגבי שאר הנשמות שבדורו, ממנו הוא יניקתם וחיות שלהם, ועל ידו

ידוע המבואר בכ"מ בדא"ח הטעם שנקרא ראש השנה ולא תחלת השנה - כי יום זה לגבי שאר ימות השנה הוא כמו ראש לגבי גוף ואברים. כמו שהראש - חיות כל האברים כלול בו, וגם אח"כ בגילוי, הרי מן הראש נמשך חיות לכל אבר בפרט, כך יום ראש השנה כולל בתוכו חיות כל ימי השנה, שכולם כלולים בו בהעלם, ואח"כ מתחלק בגילוי לימים פרטיים.

ויש לומר שזהו אחד מטעמי האזהרה שהוזהרו לייקר את הזמן בימי ראש השנה ביותר, כי השעות והרגעים בימים האלו כלליים הם, ונעלים על שאר ימות השנה, ולא רק בכמות כי אם גם באיכות וכדוגמת חומר המוח שבראש - לגבי חומר שאר אברי הגוף.

ומובן אשר כמו בראש ואברי הגוף, אימתי יהי' האדם בריא - כאשר החיות שבראש יהי' בשלימותו, וגם יומשך ממנו לכל אבר ואבר חיותו השייך אליו, כך הוא עבודת ימי ראש השנה, אשר ימים אלו צריכים להיות מתאימים לענינם - ראש של כל השנה כולה. וגם שיהיו מקושרים עם שאר ימות השנה - להשפיע בהם חיות של קבלת עול מלכותו יתברך, לימוד התורה וקיום המצות.

הכח לעבודת ר"ה - ע"י ההתקשרות

והנה מהענינים המסייעים בעבודה בכלל ובעבודת התקשרות ראש השנה עם שאר ימות השנה בפרט היא ההתקשרות עם ראש אלפי ישראל שנשמתו היא בחי' ראש ומוחין לגבי שאר הנשמות שבדורו, ממנו הוא יניקתם וחיות שלהם ועל ידו קשורות הן

קשורות הן ומיוחדות במהותן הראשון ושרשם.

וזהו טעם המנהג להזכיר ב"ראש השנה" את הנשיאים, "ראשי אלפי ישראל" - מכיון שענין זה מסייע בכללות העבודה בעניני התורה ומצוותי, ובפרט בקשר וחייבור דראש השנה עם כל השנה כולה, כולל ובמיוחד - שבמשך כל השנה כולה יהי' ענין ההתקשרות עם כל שבעת הנשיאים.

התקשרות פנימית ע"י ניגון

ועפ"ז מובן גם הצורך להזכירם בדיבור דוקא - כדי שענין זה יבוא בפועל ובגלוי, וכמו כן בנוגע להוספה האמורה אודות ענין של ניגון - אשר על ידו נעשה ענין ההתקשרות באופן פנימי, פנימיות הלב כו' (כנ"ל), ובפרט כאשר מנגנים את הניגונים מתוך התלהבות, ומתוך רגש פנימי והתקשרות פנימית עם בעל הניגון - שגם ענין זה בא בפועל ובגלוי, ע"ז שמנגנים את הניגון בפועל.

. . הכוונה בהזכרת שבעת הנשיאים, הן ע"י הדיבור והן ע"י הניגון, היא - כדי להתקשר עם שבעת הנשיאים, ובאופן שהתקשרות זו תומשך על כל השנה כולה, דבר המביא לסיוע והוספה בעבודת כל השנה כולה.

וכאמור, התקשרות זו צריכה להיות הן ע"י דיבור והן ע"י ניגון, כלומר, התקשרות החודרת את כל פרטי הכחות דנפש האדם, לא רק בדיבור בלבד (אמירת "רוצה אני"), אלא גם התקשרות פנימית מצד פנימיות הלב כו', וביחד עם זה, בא הדבר בפועל ובגלוי, גם באברים החיצוניים, עד לריצה ברגלים ("רץ למצוה"), ובכללות - מעשה בפועל, שהרי "המעשה הוא העיקר".

{שיחת יום ב' דר"ה תשמ"ו}

ולכן בעמדנו בסיומה של שנת הקהל (לאחרי כל הפעולות שנעשו במשך השנה באופן דמוסיף והולך), יש לנצל את הימים, השעות והרגעים האחרונים דשנת הקהל, כדי להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהענין ד"הקהל".

. . ואף שנותר זמן מועט בשנת הקהל, תשמח ותשמח - הרי, הפעולה בזה יכולה וצריכה להיות באופן דמועט המחזיק את המרובה, כך, שגם בזמן מועט זה יפעלו בודאי גדולות ונצורות.

. . ולהוסיף ולהעיר, אשר, בכל הענינים והפעולות שהיו בשנת הקהל ותשמח יש להמשיך גם בשנה הבעל"ט, ואדרבה, באופן של עילוי והוספה, כהציווי "מעלין בקודש" (אף שבשנה הבעל"ט לא תהי' עיקר ההדגשה בענינים אלו).

{ש"פ נציבים, כ"ח אלול תשמ"ח}

כתיבה וחתימה טובה

דער סדר וועט זיין אזוי...

מודעות שהתפרסמו על ידי ועד המסדר לקראת ימי ראש השנה בשנת תשמ"ו.

הוא יוליכנו קוממיות לארצנו

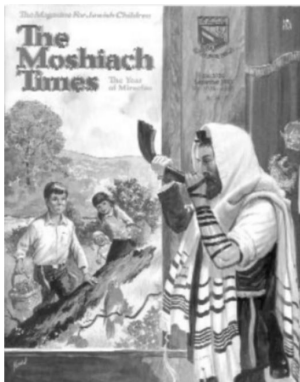
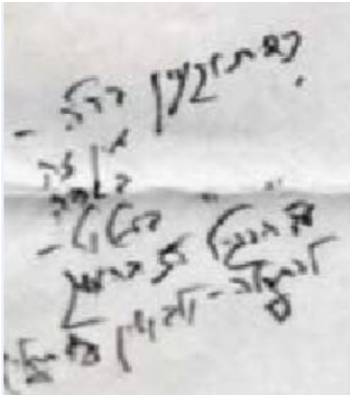
נהוג להזכיר בהתוועדות כזו את כל הנשיאים בשמם. ודוקא בשם שבו מתבטאת עבודתם שעבדו בעוה"ז, ולא בשם שנקראו בו בשעת הברית שאז היא תחילת כניסת נפש הקדושה.

והיינו בשם "בעש"ט" ולא (כ"כ) בשמו ישראל, ועד"ז "המגיד ממעזריטש" ולא (כ"כ) בשמו - דובער. . ועד"ז לבנו יחידו ממלא מקומו, שמזכירים אותו בתואר "נשיא דורנו והוא יוליכנו קוממיות לארצנו", ולא (כ"כ) בשמו יוסף יצחק.

{בדר"ה ה'תנש"א}

מענה כ"ק אדמו"ר על שער המשיח טיימס שיצא לאור לראש השנה אלול תש"נ. בשער צויר יהודי עטוף בטלית כשהוא תוקע בשופר בעמדו בשדה.

הרבי ענה על כך: "כשתוקעים בשופר בר"ה - אין זה כשתוקעין באלול - ע"ד הרגיל ה"ז בהמשך לתפילה ולבושין גם תפילין".

ליזכות את ישראל

בהגהה שלפנינו (מהגהות הרבי על תוכן השיחות דר"ה תשל"ג) מתייחס הרבי לשינוי הנהגתו הק' בעת הזימון בהתוועדויות הקודש; בשנים הראשונות נהג הרבי לומר את ברכת-המזון בקול רם. ואילו לאחר מכן שינה הרבי את הנהגתו זו ואמר את הברכות בלחש:

בעת ברהמ"ז אמר הברכה הראשונה בלחש (לא כבכל פעם שאומרה בקול רם),

ואחר ברהמ"ז אמר: טעם השינוי בפעם בזה (באמירת הברכה בלחש) הוא בכדי להוציא מדעת אלו שהנני מוציאם בהברכה לשלול הטעות שהאמירה בקול רם היא בכדי להוציא את השומעים ואינם צריכים לברך בעצמם.

בעת ברהמ"ז אמר הברכה הראשונה בלחש (לא כבכל פעם שאומרה בקול רם),

ואחר ברהמ"ז אמר: טעם השינוי בפעם זה באמירת הברכה בלחש הוא בכדי להוציא מדעת אלו שהנני מוציאם בהברכה ואינם צריכים לברך בעצמם.

בס"ד. יום א' כ"ט אלול ער"ה (תשמ"ו) תשמ"ה.
לאנשי והתמימים שהוהים כאן בחצרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א בחודש תשרי הבעש"ט.
הננו בזה לעורר עוה"פ, שבכל תפלה כשכ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס, צריך להיות שבי"ל רחב מאוד, לפחות רחב ג' אנשים, ולא פרוץ אחרי כ"ק אדמו"ר שליט"א כלל. כמו"כ אין לעמוד בשטח שליד ארון הקודש. וידוע שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א שבשעת התפלה אין להסתכל עליו אלא להתפלל מתוך הסיוד (עיין שיחת י"ג תשרי תשמ"ג. כ"ף השון תשמ"ד).
הסדר דער"ה וב' ימים דר"ה
יום א' כ"ט אלול ער"ה:
סליחות, תפילת שחרית, התרת נדרים - מיד אחר התפלה. אין לעמוד בשום אופן על ספסלים שולחנות באקסס וכדו'.
מסירת פ"ג לאחר תפילת שחרית - רק לאלו שבאו לאחר מסירת הפ"ג של יום ו' עש"ק פ' נצבים, והסדר כמו בימים העברו.
פ"ג כללי - אין להבחורים כלל לעמוד בפרוודור בעת מסירת הפ"ג ומן הראוי הוא שהאברכים יפנו מקומם בהפרוודור עבור זקני אנ"ש ובפרט שאפשר לשמוע הברכה בזאת הגדול ע"י הרמקול.
יום א' דר"ה:
זמן הפיסת המקומות - שעה 8:00 בבוקר (אלו שהולכים לתקוע בשופר, מתבקשים למצוא משהו שיתמוס להם מקום).
תפילת שחרית - 10:00 בבוקר.
אין לעמוד על שולחנות ספסלים באקסס וכו' באמצע ביהכ"נ לא בשעת התפלה ובמיוחד לא בשעת קר"ה, ההכנות לתקיעות ותקיעות.
בשעת קר"ה כשיגיעו לחמישי צריכים לעשות שבי"ל מבימת כ"ק אדמו"ר שליט"א לבימת הקריאה. כשכ"ק אדמו"ר שליט"א חוזר למקומו לא יעמוד אף אחד על שולחנות ספסלים וכדומה.
תשליך:
כחמשה עשר מינוט לפני תפלת מנחה ועד שכ"ק אדמו"ר שליט"א חוזר לחדרו (אחרי תשליך) - לא ימצא אף אחד במקומות הבאים: בזאל הקטן, ובפרוודורים, בחצר - מקום הסוכה, בצד הכולל ובצד הספרי'.
אחרי שכ"ק אדמו"ר שליט"א יגמור את סדר התשליך ויכנס חזרה לחדרו הק', יוכל כד הקהל לגשת לאמירת תשליך בסדר מסודר, וכדלקמן: יעמדו כולם באיסטערן פארקווי בשורה מסודרת (כמו לדוב) ויכנסו דרך החצר למקום התשליך. ואחרי שכל אחד יגמור מיד ירד לביהמ"ד הגדול דרך המדרגות דשם.
נא להשמע להוראות הממונים כדי שהסדר ישמר כראוי.
יום ב' דר"ה:
הסדר דשחרית (קריה"ת הכנות לתקיעות ותקיעות) כנ"ל.
כוס של ברכה:
בסיום ההתוועדות (לפני בהמ"ו) כל העומדים (בלי יוצא מן הכלל) על הבימה מצד ימין של כ"ק אדמו"ר שליט"א יפנו את מקומם שיהי' מקום בהרחבה לתפלת ערבית.
מבקשים מכל הקהל לעזור לממונים לפנות את הספסלים שממול כ"ק אדמו"ר שליט"א. בצד שמאל של כ"ק אדמו"ר שליט"א ע"ג שולחן ההתוועדות לא יעמדו לא מבוגרים ולא ילדים.
לאחר סיום חלוקת כוס של ברכה לא יעמדו על הבימה מצד שמאל של כ"ק אדמו"ר שליט"א.
יום ד' - צום גדלי':
סליחות, קריה"ת. מנחה לערך 3:15 אחה"צ. דברי כבושין אחרי תפלת מנחה.
בברכת כתיבה וחתימה טובה
הממונים מטעם ועד המסדר

לפלא גדול שלא נשמע ממנו דבר ולפלא עוד יותר גדול שבכל חדש תשרי לא ראו אותו פה, ושעד כמה שלא יהי' מושקע בענין של פרנסה צריך לדעת ולא לשכוח, שפרנסה נקבע בזמני ר"ה ויוהכ"פ למעלה, ופרנסת איש יהודי בגשמיות תלוי בפרנסה ברוחניות וכאשר באים בין חסידים פרישט מען זיך אפ. {אג"ק ח"י אגרת גי'}

ניצוצי אור